

Arrest

nr. 199 821 van 16 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 12 februari 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster wordt op 16 januari 2018 aangetroffen in onwettig verblijf en krijgt een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend.

1.2. Op 7 februari 2017 wordt verzoekster op heterdaad betrapt voor inklimming. Raadpleging van 'Eurodac' leert dat de vingerafdrukken van verzoekster op 18 oktober 2017 in Italië werden geregistreerd in het kader van een asielaanvraag.

1.3. Op 7 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, waarvan verzoekster op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: H

voornaam: A

(...)

nationaliteit: Eritrea

In voorkomend geval, ALIAS:

H.A.

H.A.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- ☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*
- ☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV DE.55.OD.000106/2018 van de politie zone van WPR Oost-Vlaanderen.)

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen haar verblijf te regulariseren.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16/01/2018 dat haar betekend werd op 16/01/2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

In toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15.12.1980, is het noodzakelijk om betrokkene zonder verwijl naar de grens, van de lidstaat die verantwoordelijk is, te doen terugleiden.

Uit onderzoek blijkt dat betrokkene geregistreerd werd in de EURODAC-databank Italië.

Betrokkene zal, behoudens nieuwe beslissing, in geen geval teruggeleid worden naar zijn land van herkomst.

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV DE.55.OD.000106/2018 van de politie zone van WPR Oost-Vlaanderen.)

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen haar verblijf te regulariseren.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16/01/2018 dat haar betekend werd op 16/01/2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

In toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient betrokkene vastgehouden te worden, aangezien haar terugleiding naar voormelde grens, niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen haar verblijf te regulariseren.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16/01/2018 dat haar betekend werd op 16/01/2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Aangezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk hem/haar ter beschikking te houden van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde te onderzoeken welke lidstaat verantwoordelijk is."

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoekster bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

2.3.1.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.1.2. Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoekster voert in een enig middel onder meer de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

2.3.2.2. Ter terechtzitting wordt de raadsman van verzoekster gewezen op het arrest nr. 199 329 van 8 februari 2018 van de verenigde kamers van de Raad. Hij verklaart hiervan kennis te hebben genomen. Hij begrijpt en aanvaardt dat een gedwongen verwijdering naar Eritrea op basis van de bestreden beslissing niet mogelijk is daar uitdrukkelijk wordt gesteld *“Betrokkene zal, behoudens nieuwe beslissing, in geen geval teruggeleid worden naar zijn land van herkomst.”* Hij begrijpt ook dat uit deze motivering volgt dat indien de verwerende partij besluit om verzoekster naar Eritrea te verwijderen, verwerende partij een nieuwe beslissing dient te nemen, ofwel onder de vorm van een bijlage 13septies of door een nieuwe beslissing tot terugleiding te treffen. In beide gevallen kan verzoekster deze bij de Raad aanvechten en desgevallend opnieuw een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indienen waarin een grief inzake een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden ontwikkeld die door de Raad zal worden behandeld.

De raadsman van verzoekster stelt vervolgens niet langer een belang te laten gelden bij het middel in zoverre het betrekking heeft op een schending van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van Eritrea. Het middel is in deze mate dan ook niet langer ontvankelijk.

2.3.2.3. Ter terechtzitting stelt de raadsman van verzoekster wel vast te houden aan de grief inzake de schending van artikel 3 van het EVRM in zoverre verzoekster naar Italië zal worden verwijderd.

De Raad stelt vast dat onder de hoofding ‘beslissing tot terugleiding’ staat vermeld: *“In toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15.12.1980, is het noodzakelijk om betrokkene zonder verwijl naar de grens, van de lidstaat die verantwoordelijk is, te doen terugleiden. Uit onderzoek blijkt dat betrokkene geregistreerd werd in de EURODAC-databank Italië.”*

Hieruit blijkt dat de verwerende partij inderdaad beoogt om verzoekster naar Italië te verwijderen en dit minstens in het kader van een terugkeerprocedure, vermits verwerende partij ter terechtzitting bevestigt dat er nog geen terugnameverzoek werd gericht aan Italië in het kader van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Verder blijkt uit dit motief genoegzaam dat verzoekster op basis van de bestreden beslissing heden enkel kan worden verwijderd naar Italië, hetgeen de raadsman van verzoekster niet betwist.

Ter terechtzitting bevestigt de raadsman van verzoekster dat de grief inzake een schending van artikel 3 van het EVRM enkel gericht is tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens. De vordering is dan ook enkel ontvankelijk voor zover deze gericht is tegen de voormelde beslissing.

2.3.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, §108 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§75-76;

EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, §107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § §293 en 388).

2.3.2.5. Verzoekster betoogt dat zij werd mishandeld in Italië (*“mauvais traitement subis dans ce pays”*). Zij verwijt de verwerende partij geen concreet en nauwgezet onderzoek te hebben gevoerd naar de onrustwekkende verslechtering van de opvangomstandigheden en de asielprocedure in Italië en het risico voor verzoekster om te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling, inclusief een risico op indirecte refoulement naar haar land van herkomst – allen elementen waarvan verwerende partij kennis heeft of dient te hebben.

2.3.2.6. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt op het eerste zicht niet dat de verzoekster op enig ogenblik voor het nemen van de bestreden beslissing uitdrukkelijk gehoord werd betreffende een mogelijke terugleiding naar Italië.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat de verwerende partij op het eerste zicht niet onwetend had kunnen zijn van de problemen waarmee asielzoekers en uitgeprocedeerde asielzoekers geconfronteerd worden in Italië. In haar nota verwijst de verwerende partij immers naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) die zich heeft gebogen over de problematische situatie voor asielzoekers in Italië. De verwerende partij benadrukt dat uit deze rechtspraak blijkt dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië en van de opvangvoorzieningen aldaar op zich niet voldoende zijn om alle overdrachten van asielzoekers, in het kader van de Dublin III-verordening naar Italië te schorsen.

De verwerende partij bevestigt evenwel ter terechtzitting dat een terugnameverzoek nog niet werd gericht aan Italië zodat enige verwijzing naar overdrachten in het kader van de Dublin III-verordening, met al zijn procedurele waarborgen, niet dienstig is. Niettemin, zoals eerder vermeld, bevindt verzoekster zich heden minstens in een terugkeerprocedure waarbij waarborgen, zoals artikel 3 van het EVRM, blijven gelden.

In het kader van artikel 3 van het EVRM, heeft het EHRM in het arrest Tarakhel eveneens benadrukt dat, -hoewel de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië en van de opvangvoorzieningen aldaar volgens de aangehaalde rechtspraak op zich niet voldoende zijn om een verwijdering naar Italië te schorsen-, er ernstige twijfels zijn over de huidige opvangcapaciteit. Aldus kan, volgens het Hof, de mogelijkheid dat een aanzienlijk aantal asielzoekers zonder opvang komt te staan of wordt opgevangen in overbevolkte voorzieningen zonder enige privacy of zelfs in ongezonde of gewelddadige omstandigheden, niet zomaar worden afgewezen als ongegrond (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 115).

De Raad stelt vast dat de meest recente rechtspraak die verwerende partij aanhaalt, dateert van oktober 2016. Verwerende partij legt geen recente stukken voor waaruit zou blijken dat de opvangsituatie in Italië is verbeterd, op een status quo is gebleven of is verslechterd. Verzoekster wijst daarentegen in haar verzoekschrift op een verslechtering van de situatie.

Waar verzoekster een risico op indirecte refoulement aanhaalt, stelt de Raad, samen met verzoekster vast, dat er geen uitsluitel is over het lot van de asielaanvraag die verzoekster in Italië heeft ingediend.

De raadsman van verzoekster legt ter terechtzitting stukken neer ten bewijze van de verslechtering van de opvangomstandigheden en de asielprocedure in Italië en het risico voor verzoekster om te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling, inclusief een risico op indirecte refoulement naar haar land van herkomst. Minstens één stuk, met name een uittreksel uit het jaarrapport 2017 van Amnesty International inzake Italië, betreft een stuk van een internationale gezaghebbende bron. Verwerende partij geeft ter terechtzitting niet aan dat deze stukken buiten het beraad moeten worden gehouden. De Raad merkt bij deze op dat de raadsman van verzoekster pas op de dag van de terechtzitting, 11 februari 2018, zelf kennis neemt van het arrest nr. 199 329 van 8 februari 2018 van de verenigde kamers van de Raad en de gewijzigde rechtspraak van de Raad via de nota van verwerende partij, die reeds op 8 februari 2018 op de hoogte was van de gewijzigde rechtspraak en deze ook in haar nota heeft verwerkt.

2.3.2.7. De Raad benadrukt nogmaals dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de verwerende partij, voorafgaand aan de uitvoering van een gedwongen verwijdering, de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448).

Uit het geheel van de gegevens en stukken die verzoekster voorlegt, blijkt dat wat betreft de omstandigheden waarin zij mogelijks zal terechtkomen bij haar terugleiding naar Italië en het lot van de asielaanvraag die in Italië werd ingediend, het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in deze stand van het geding niet is uitgesloten. Daarnaast bevat het administratief dossier geen andere objectieve en actuele gegevens of stukken die aantonen dat de verwerende partij - die niet onwetend kan zijn van het bestaan van internationale gezaghebbende rapporten over de situatie van asielzoekers en uitgeprocedeerde asielzoekers in Italië - een *“zo nauwkeurig mogelijk onderzoek”* heeft gedaan van de omstandigheden waarin de verzoekster mogelijks zal terechtkomen bij haar terugleiding naar Italië en dat er geen reëel risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het rigoureuze en volledige onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het actuele risico dat de verzoekster loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, gelet op het gebrek aan mogelijkheid om haar standpunt betreffende een terugleiding naar Italië te doen kennen voor het nemen van de bestreden beslissing en gelet op de elementen die de verzoekster bijbrengt om haar bezwaar tegen een terugleiding naar Italië te onderbouwen, is het middel ernstig in de mate dat een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd.

2.3.2.8. De stelling van de verwerende partij in de nota dat volgens het EHRM de opvangstructuren in Italië niet kunnen worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S., betreft een a posteriori motivering. Bovendien weerlegt de verwerende partij met deze stelling op het eerste zicht niet dat er in het specifieke kader van de eventuele terugleiding van de verzoekster naar Italië geen zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek gevoerd is naar het actueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verwerende partij wijst er nog op dat er geen begin van bewijs wordt aangebracht en dat verzoekster geen melding heeft gemaakt van een bepaalde vrees ten aanzien van Italië.

Er blijkt niet dat verzoekster op passende wijze werd gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing van 7 februari 2018 om haar standpunt over een mogelijke verwijdering naar Italië kenbaar te maken. Verder kan in deze geen abstractie worden gemaakt van het feit dat verzoekster, in het kader van de vragenlijst van 8 februari 2018, uit eigen beweging toch heeft verklaard dat *“Italië (...) moeilijk [is]”*, hoewel haar niet uitdrukkelijk werd gevraagd of zij enig bezwaar had tegen een verwijdering naar Italië. Het gegeven dat verzoekster maar vier dagen in Italië heeft verbleven, is niet van die aard om anders te doen besluiten, wanneer verzoekster zelf heeft aangegeven *“Italië (...) moeilijk [is]”* en heden in haar verzoekschrift minstens melding maakt van mishandeling.

Waar verwerende partij tegenwerpt dat verzoekster de Belgische overheden niet om bescherming heeft gevraagd, merkt de Raad op dat rechtspraak van het EHRM bevestigt dat het niet vragen om bescherming, de verwerende partij niet ontslaat van de verplichting om een nauwgezet onderzoek te voeren in het licht van artikel 3 van het EVRM (EHRM 23 december 2012, nr. 27765/09, Hirsi Jamaa v. Italië, par. 133).

Verwerende partij voert nog aan dat er geen enkele reden is om aan te nemen dat verzoekster in Italië haar internationale rechten niet kan laten gelden, *“wel integendeel”*. De Raad stelt evenwel vast dat deze zienswijze op het eerste zicht niet kan worden teruggevonden in de bestreden beslissing en merkt op dat er geen enkel uitsluitel is over het lot van de asielaanvraag die door verzoekster in Italië werd ingediend.

2.3.2.9. Daar op het eerste zicht onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar het actueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, lijkt de verzoekster bijgevolg een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM te hebben.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

De verzoekster betoogt dat zij een ernstig middel heeft aangevoerd op grond van een fundamenteel mensenrecht, meer bepaald artikel 3 van het EVRM. Zij verduidelijkt dat in het licht van de door haar beschreven situatie in Italië, er op het eerste zicht een risico bestaat dat zij onmenselijke en vernederende behandelingen zal ondergaan in dat land.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekster door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

2.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot terugleiding te worden bevolen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 februari 2018 tot terugleiding naar de grens, wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. LANSSENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. LANSSENS

M. MAES